

LIBRARY OF CONGRESS
SLAVIC READING ROOM
WASHINGTON DC 20540

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

168. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК, ЧЕТВЕР, 4-го ВЕРЕСНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 4, 1986 No. 168. VOL. XCIII

Відоулася третя консультативна нарада ОУН і УРДП

На підставі Консультативного порозуміння між організаціями з 15-го вересня 1986 року, при кінці липня 1986 року відбулась третя з черги нарада делегацій ОУН і УРДП.

ОУН була заступлена делегацією в складі голови ПУН Миколи Плав'юка, д-ра Зенона Городиского, Павла Дорожницького і Юлія Оланчина.

УРДП була заступлена делегацією в складі: голова УРДП д-р Михайло Воскобийник, інж. Олександр Коновал, д-р Анатоль Лисий, інж. Юрій Іхтіярів, інж. Л. Чудовський, мгр Юрій Нагорний. Народною керував д-р М. Воскобийник, секретарями Л. Чудовський і Ю. Оланчин.

Нарада була скликана для устаткування спільного становища у справах відзначення Тисячоліття Християнства в Україні, підсумування консолідаційних заходів КУППО і поширення контрахотів проти ворожих атак на український нарід.

Після розгляду міжнародного і внутрішнього українського положення, поданою головою ОУН М. Плав'юком, учасники наради ствердили необхідність посилення активності українських політичних партій та координації їхньої дії. Застиснення співпраці між ОУН і УРДП є саме доказом, що така співпраця між українськими політичними організаціями є можливою і взаємно корисною.

Важливість належного відзначення Тисячоліття Християнства в Україні та дотепер пророблені заходи в тій справі з'ясували д-р А. Лисий і Ю. Оланчин. У висновку, учасники наради ствердили необхідність посилення активності українських політичних партій та координації їхньої дії. Застиснення співпраці між ОУН і УРДП є саме доказом, що така співпраця між українськими політичними організаціями є можливою і взаємно корисною.

всволавно і Католицькою Церквою, які не сприяють соборному відзначенню цього великого ювілею.

Рішено, що проводи ОУН і УРДП запропонують всім українським політичним партіям і організаціям видання спільної декларації в справі Тисячоліття Християнства в Україні.

Д-р З. Городиский подав висерпні інформації про консолідаційні заходи КУППО. Народа повністю підтримав становище Консолідаційної комісії КУППО і вважає, що консолідаційні переговори з ДЦ УНР повинні бути закінчені протягом наступних трьох місяців. Паралельно з ними повинні бути пороблені заходи для розгорнення дії КУППО, схвалених останньою сесією Конференції Українських Політичних Партій і Організацій.

Д-р М. Воскобийник подав висерпні інформації про останні вияви ворожих анти-українських атак і запропонував цілу низку українських протизаходів згідно з принципом наступального активізму. Будуть пороблені заходи щоб ці українські протизаходи знайшли підтримку всього українського політичного світу і української громади.

Окрему увагу присвячено посиленню зв'язку з повсюдним українським народом, поширенню інформації і впливу на українців в Україні і в СРСР, зокрема тепер після чорнобильської катастрофи.

Весь комплекс тих справ буде темою наступної конференції ОУН і УРДП, а Студійна Фондація ім. О. Ольжича і Видавнича Фондація ім. І. Багряного зорганізують окрему студійну конференцію для розгляду ситуації в Україні та наслідків для українського народу політики Михайла Горбачова.

ТІНЬ КАТАСТРОФИ ВИТАЄ НАД КИЄВОМ

Москва. — Газета „Правда“ повідомила, що хоч савакованим з 35-кілометрової зони навколо Чорнобильської енергетичної станції жителям було дозволено вернутися за своїми помешканнями в рідні місця, для життя покищо з 61 придільних лише два села. В них уже вернулися жителі, однак про повернення в решта 59 сіл покищо не може бути й мови, бо рівень радіації в них все ще надто високий.

Хоч пошкоджений 26-го квітня реактор „не виробляє радіоактивного викиду“, пише газета, коло самого енергоблоку і на кількох ділянках поблизу рівень радіації настільки високий, що робітникам доводиться пробігати попри них. „Правда“ повідомила, що продовжено термін перебування в Чорнобильській військовій службовій резерви, мобілізованих туди на два місяці. Продовжено також термін діяльності урядової комісії, яка займається ліквідацією наслідків катастрофи.

Як повідомляють з Києва московська репортерка газети „Нью Йорк Таймс“ Селестина Болен, 1-го вересня в 295 школах міста почалося навчання. Як відомо, після катастрофи в Чорнобильській зоні в київських школах були припинені і дітей відправили в піонерські та-

бори і будинки відпочинку в інші республіки. Як зауважує С. Болен, тінь катастрофи продовжує витати над містом. На лекції математики в одній з київських шкіл вона почула фразу: „Найменша нуклеарна бомба дорівнює трьом Чорнобильям“.

Жовтіє листя київських каштанів. Їх вивезуть на вантажних автах і „поховають“ разом з іншими радіоактивними відходами.

Продавці на Басарбському ринку і далі здають свої товари на дозиметричну перевірку. Дозволено продавати гришки, сливки, яблука, виногради, однак не видно на ринку грибів, які мають здатність вбирати в себе радіоактивні ізотопи.

Як повідомив завідуючий київським відділенням „Інтуриста“ Юрій Лазута, в цьому році туризм зменшився на 30 відсотків. Американські туристичні агенції відкликали тури в Україну, однак недавно поїздку по Дніпрі зробила велика група українців з Канади.

Зупинилися на мертвій точці переговори з приводу діяльності в Києві американського консуляту, бо советські власті не дозволили американським спеціалістам зробити у відведеному для нього будинку дозиметричну перевірку.

Менор Джуніор коледж злучив два відділи

Дженкінгтон, Па. — Гуманістичний і математичний відділи Менора Джуніора коледжу були злучені в один відділ гуманістичних і точних наук. Головою нового відділу є Джан Стахура. Відділ почав свою діяльність 1-го липня 1986 року. Д-р Маделайн Селлер буде дорадником для цього відділу у шкільному році 1986-87.

Більшість членів обох відділів голосували, щоб злучити ці відділи. На рішення вплинули такі чинники: з'єднання уможливило кращу співпрацю між відділами; кожний відділ збагатиться ідеями другої; оба відділи вже працювали разом над програмою для визначних студентів

(курси в різних ділянках), а також над системою приймання нових студентів; злучення уможливило кращу співпрацю над усталенням програми студій. Програма злучення буде проходити протягом наступних двох років.

Від 1-го липня 1986 року програма студій про компютери буде перенесена до відділу бізнесу. Новим головою відділу бізнесу є Артур Долинський.

Менор Джуніор коледж є дворічним коледжем, де можна здобути „асошіат“ ступені в ділянках здоров'я, бізнесу, гуманістичних і точних наук. За докладнішими інформаціями слід телефонувати на число (212) 885-2360.

Табір ініціатив і сміливих починів

(Думки з приводу з'їзду колишніх мешканців українського ДП табору в Авгсбурзі-Ляйпгайм)

Служба Божя на свято Покрови в таборі Сомме Косерне в Авгсбурзі.

Тричі „Слава“ організаторам з'їзду колишніх авгсбурчан і ляйпгаймців. Багато осіб і я-між ними вже купили летунські квитки і готові на з'їзд на Союзівці 20-21 вересня ц.р. І в той же час тривожні думки непевності докочують — кого зустріну на тому з'їзді з тих людей, що своїми ділами й іменами прославили український Авгсбург.

З другого боку, напрошуються питання про те, скільки з них ще залишилися в живих, боже це сорокрічний шмат часу ділить нас від тих скитальських, але й оригінально-кольористих неповторних часів. Авгсбурчани належали до тих українських скитальців, які зорганізували своє таборове життя дуже скоро після капітуляції нацистської Німеччини. На початку червня цей табір був вже повністю

зорганізований, і в його управі діяв вже Культурно-освітній відділ під проводом проф. Івана Паливоди, колишнього міністра уряду УНРеспубліки 1918-20 років. В Авгсбурзі (в таборах і на „приватках“ в місті) жило понад 6,000 українців, які у багатьох випадках були авторами, або співавторами оригінальних ініціатив та окремих починів, які описля ставали „милевими стовпами“ та віршиями в діяльності цілої української скитальської громади. В Авгсбурзі знайшло свій осідок Центральне Представництво Української Еміграції; в таборі Сомме Косерне явився перший на скитальщині український тиженник „Наше життя“. Той табір був першим і найдовшим осідком українського теат-

У В-ві „Віднова“ вишла книжка

Мюнхен, Західна Німеччина. — Тут у видавництві „Віднова“ появилос українське видання польського трактату п.з. „Білоруси, литовці, українці: Наші вороги чи брати?“ визначного польського публіциста який виступає під псевдонімом Казімеж Подляскі.

Книжка Подляського вважається найважливішим твором польської опозиційної публіцистики. Її автор дає ґрунтовну аналізу стосунків поляків з їхніми східними сусідами, головно з українцями, впродовж новітньої історії та в нашій діні. Описуючи польсько-білоруські, польсько-литовські та, зокрема, польсько-українські відносини, він показує їх у всій їхній складності, намагаючись дійти до правди обох сторін. Не приховує важких і трагічних моментів, розглядає драматичні, здавалося б, безвихідні ситуації.

Важливість книжки полягає у тому, що вона відкриває нові шляхи мислення певних кіл польської опозиції (зокрема поступової демократичної католицької орієнтації) про відносини Польщі з її східними сусідами, а в першу чергу з Україною.

З української точки зору

К. Подляського

книжка Подляського являє собою істотний внесок в польсько-український діалог. Написана живим публіцистичним стилем, вона стане в пригоді кожному українцеві, що цікавиться польсько-українськими відносинами.

Перше (польське) видання праці Подляського появилосся у 1983 році в опозиційному видавництві „Слова“, а друге виправлене і доповнене було видане у 1984 році в підпільному видавництві „Пшедсвіт“. У 1985 році в Лондоні, у видавництві „Пульс“ вишло польське еміграційне видання цієї книжки.

Українське видання цієї книжки включає вступ його редактора Ярослава Пеленського. З польської мови книжку переклав Віктор Подлішук. Обкладинку — модифіковану версію польського опозиційного видання „Пшедсвіт“ — приготувала Тая Кравіч. Книжка має 157 сторінок, і її ціна 7 дол., можна набути в представників „Віднови“ в Америці: Dora Horbachevska, 1148 Glenn St., Philadelphia, Pa. 19115; в Канаді: Dmytro Fedyk, 22, Allanhurst Dr., Apt. 102, Islington, Ont., M9A 4J6.

Вшанують пам'ять померлих членів ДЦ УНР

Мейплвуд, Н.Дж. — Товариство Прихильників Державного Центру Української Народної Республіки, Відділ Ньюарк-Ірвінгтон, Н.Дж., повідомляє, що в суботу, 20-го вересня ц.р., о год. 6:30 ввечера, після Вечірньої молитви о год. 6-й в українській православної церкві Святого Вознесіння в Мейплвуді буде відправлено Соборна Панахида за св. голову дирекції і Головного Отамана Військ Української Народної Республі-

ки Симона В. Петлюру, Прездента УНР Андрія Лівчицького, Прездента УНР в екзилі Степана Витвицького та всіх померлих членів товариства.

По Панахиді в парафіяльній залі відбудуться поминальні сходи з спогадами.

Панахиду відправить о. Іван Наконечний, настоятель церкви Св. Вознесіння в Мейплвуді з участю церковного хору.

М. Каддафі не має наміру відмовитися від тероризму

Тріполі, Лівія. — Виступаючи тут на зборах, присвячених 17-й річниці перевороту, що привів його до влади в Лівії, полковник Муаммар Каддафі виголосив тригодинну „історичну“ промову, з якої можна зрозуміти, що він не має наміру відмовитися від підтримки міжнародного тероризму і від боротьби, як він висловився, з американсько-ізраїльським імперіалізмом.

Товпа з більш як 5,000 осіб, яка збиралася на центральній площі Тріполі, захоплюючи в екстазу при кожному новому воєнному заклик полковника. „Будь-який агресор, чия нога ступить на лівійську землю, буде з ганьбою вигнаний“, заявив Каддафі. — Навіть якщо агресором владствє захопити частину узбережжя, вся Лівія перетвориться для них в пекло. Америка не може перемогти лівійців на лівійській землі!“

Очевидно, не покладаючи великих надій на „непереможність“ лівійців, війсьничий Каддафі значну частину своєї промови присвятив спільності цілей, які стоять перед Лівією і її „найдійним союзником“ — Союзом Союзом“.

„Якщо з'єднані Стейти доб'ються військової перемоги над Лівією, Сирією і Альжиром, то Советський Союз зазнає несправної стратегічної поразки, а Середземне море перетвориться в американське озеро, — сказав Каддафі. — Це одна з основних причин єдності, яка існує між Лівією і ССР. Облога Лівії приведе до облоги Советського Союзу, а перемога Лівії над Америкою буде перемогою над го-

ловним ворогом СССР“.

„Президент Реген не читає книг з історії, — продовжував Каддафі. — Він читає дешеві голлівудські сценарії. Увесь світ терпить від того, що погані артисти став президентом великої держави. На відміну від ЗСА, в Советському Союзі при владі стоїть людина, яка розуміє свою відповідальність“.

Далі полковник твердив, що головною метою американців є його фізичне знищення. Він порівняв себе з „великими революційними героями“ і заявив, що якщо його вб'ють, то він стане „символом мучеництва в усьому світі“. Каддафі висловив готовність залишити Лівію, щоб врятувати її від американського удару. „Тоді я очолюю десятки тисяч бійців з арабських країн, з Африки, Азії і Південної Америки в їх боротьбі з американським неонацизмом. Я не боюся і про кожну свою операцію буду оголошувати заздалегідь“.

Каддафі вперше побічно признав причетність Лівії до бандитських нападів на пасажирів на летовищах Лівії в Риму, заявивши, що ці акції були спрямовані не проти американців, але виключно проти ізраїльтян.

Полковник накинувся з різкою критикою на ті арабські країни, які, за його словами, співпрацюючи з ізраїльтянами, перетворилися в американських маріонеток. „Арабський народ повинен зрозуміти, що його головним ворогом є ЗСА, а будь-який арабський лідер, який тисне руку американцеві, є агентом і зрадником, що заслуговує смерті“.

У СВІТІ

ЗАХІДНОНИМЕЦЬКА газета „Більд“ повідомила, що командир батальйону прикордонних військ Східної Німеччини підполковник Дітмар Манн у військовій уніформі, але без зброї перейшов кордон і попросив політичного притулку в Західній Німеччині. Підполковника відправили в головну квартиру західнонімецької розвідки в Мюнхені для переслухання.

ПІВДЕННУ ЄВРОПУ ПОТЯСА землетрус з епіцентром у Карпатях, в 90 миль на північ від румунської столиці Бухарешту. Советське пресове агентство ТАСС повідомило про жертви в Кишиневі, однак не подало кількості жертв. Потошки землетрусу відчувалися в таких далеко розмішених одне від одного містах як Неаполь і Москва. В повідомленні з Софії говориться про пошкодження в болгарській столиці, але ні словом не згадується про жертви. На короткий час був перерваний телефонічний зв'язок з Софією і припинено подавання електричної енергії.

ПОКЛИКАЮЧИСЯ НА НЕЗВАНОГО високопоставленого партійного чинника, китайське пресове агентство Сінгуа заявило, що якщо Советський Союз вжив практичних заходів, щоб перекопати в'єтнам вивести окупаційні війська з Камбоджі, то відносини між Китаєм і Советським Союзом поліпшаться. Агентство дало до зрозуміння, що легше поліпшити відносини між комуністичними партіями двох країн, ніж міждержавні відносини. В повідомленні сказано, що в майбутньому Китай не має наміру пристосувати свою зовнішню політику до політики „гегемоністів“, тобто ЗСА і СССР. Китайський уряд вважає, що на шляху поліпшення відносин з Советським Союзом існує три перешкоди: окупація в'єтнамськими військами Камбоджі, окупація Советським Союзом Афганістану і величезне скупчення советських військ на кордоні з Китаєм.

КОЖНИЙ ДЕНЬ ПОНАД 50 листів приходить на адресу створеного консервативним урядом Франції міністерства для захисту прав людини. В листах містяться скарги на несправедливість і зловживання зі сторони бюрократичного апарату, просяби допомогти членам родин, які перебувають за кордоном і яких переслідують з політичних мотивів, повідомлення про неправомірні рішення судів. Нове міністерство було створене, щоб „втілити в життя принципи, проголошені Великою французькою Революцією“. Його очолив відомий правозахисник доктор Кльод Малор, який до цього очолював відому організацію „Лікарі без кордонів“, яка багато зробила для надання допомоги голодуючим Етіопії і партизанам Афганістану. В інтерв'ю К. Малор заявив, що створення його міністерства покляло кінець монополії лівих партій на правозахисний рух.

КАНЦЛЕР ЗАХІДНОЇ НІМЕЧНИНИ Гельмут Коль повідомив про намір уряду виставити ряд обмежень на в'їзд в країну втікачів з країн Третього світу, кількість яких в цьому році може досягнути 100,000 осіб. „Німіці ніколи не були нацією іммігрантів“, — сказав Г. Коль. — Вони і далі не мають наміру нею ставати“. Першим заходом уряду буде запровадження карі висоти 1,000 доларів для летунських компаній, на поклади літаків яких будуть втікачі без віз, які дозволяють в'їзд в Західну Німеччину. Крім того, летунські компанії зобов'язані назад доставити втікачів в ту країну, з якої вони втікали. Більшість втікачів, які прибувають до Західної Німеччини, просять надати їм політичний притулок, однак західнонімецькі власті переконані, що цих людей притягає лише можливість дістати високооплачувану працю. Західна Німеччина залишалася останньою європейською країною, яка не прийняла іммігрантських обмежень.

БІЛЯ 400 ОСІБ ЗАГИНУЛО В ЧОРНОМОРСЬКІЙ КАТАСТРОФІ

Москва. — Спільним комунікатом Політбюро і Ради Міністрів повідомлено, що на Чорному морі зударилася великий пасажирський корабель і фрегат — обидва советські — в ніч з неділі, 31-го серпня на понеділок, 1-го вересня, і пасажирський пароплав швидко затонув. Урядові чинники, які, як правило, завжди поменшують розміри катастроф в СССР, повідомили, що корабель затонув до 15 хвилин, а з ним 398 пасажирів і членів залоги.

Чотирьохверховий пасажирський пароплав „Адмірал Нахімов“ — колишній німецький лінійний корабель „Берлін“ — мав місць для 870 туристів, але під час літнього вакаційного сезону звичайно влаштувалося додаткових кілька сот дуже економічних місць для туристів на палубах, де для того приставлялося кристаллежки. Тому туристів-відпочинковців на пароплаві могло бути понад півтори тисячі.

Західна преса, пишучи про цю катастрофу, вказує на деяке послаблення за Горбачова строгої засекреченості щодо офіційного подання восток про тако-го роду катастрофи, випадки та аварії, але все ще немає тієї відкритості, до якої привикли на Заході. Однак, катастрофа „Адмірала Нахімова“ на Чорному морі стала голосною може част-

ково і тому, що в розпал відпочинкового сезону пасажирями на советських кораблях є також багато людей із Західної Європи, зокрема з Німеччини й Англії, не кажучи вже про туристів з країн сателітів СССР.

Затоплений тепер корабель „Адмірал Нахімов“ був збудований німцями 61 рік тому і він під назвою „Берлін“ служив за шпитальний корабель в Другій світовій війні, востем же дістався як воєнна здобич.

Фрегат „Пьотр Васов“ — це вантажне судно японського виробу, нещодавно куплене советами в Японії. Його тонажність (18,604 тони) більша ніж вага пароплава, що затонув, хоч „Адмірал Нахімов“ був імпозантних розмірів: 525 футів довжини і вагою 17,053 тони.

Ця катастрофа, це друга зголошена на Захід велика втрата корабля в советській цивільній флотії цього року. Як відомо, в лютому коло берегів Нової Зеландії затонув був корабель „Міхаїл Лермонтов“, але жертви були майже ніякі (одна особа), бо австралійці з новозеландцями вели рятунок операції. „Адмірал Нахімов“ не мав такого щастя, і жертв є багато, хоч ще не подано офіційно числа. Цю катастрофу починають в західній пресі прирівнювати до чорнобильської.

В АМЕРИЦІ

КОШТИ НА ОПАЛЕННЯ ЦІЄ ЗИМИ будуть значно нижчими, ніж це було досі. Причиною цієї радісної перспективи для власників будинків є те, що шін на нафту усталізувалися на низькому рівні, приблизно на 20 відсотків менше, як в році 1985, хоч сім найбільших нафтових фірм Америки й світу та країни — продуценти нафти, з шін дуже невдоволені, як невдоволені і кілька стейтів ЗСА, що вже не можуть „на вагу золота“ продавати свій продукт і неймовірно збагачуватися з кишені споживачів нафти, що їх є мільйони і не в нафтовидобувних стейтах.

БИТИСЯ ОБ ЗАКЛАД дозволено не в кожній грі і не в кожних перегонах. Щодо таких речей кожний стейт має своє законодавство і його змінити може переважно стейтовий сенат. Законодавство для дозволу битися об заклад в стейті Техас на кіньських перегонах і на перегонах собак дісталос на сенатський форум і було ухвалене, так що незбаром тут буде залегалізовані ці обидва види людської розваги, зокрема розваги тексаских чоловіків.

ВЖЕ ДОВГІЙ ЧАС в Америці ведеться на південних кордонах ловитва нелегальних перебіжчиків кордону, що стали напливати сюди в найновішій декаді майже епідемічною лавиною. Урядові чинники безрадіє шось помітного в тій ділянці зробити. І ось „приватний сектор“ знову доказав, що він вміє діяти краще, ніж бюрократи з Уряду. В Арізоні, наприклад, зорганізувалися групи вишколених і озброєних добровольців, які з великою ревністю і вмінням долють мексиканських нелегальних перебіжчиків кордону в десять разів з більшою ефективністю, як офіційний прикордонний патруль. Але проти цих груп добровільшодобровольців сильний голос піднесли і урядові чинники і ще більше еспаномовні активісти, які хотіли б, щоб південні кордони ЗСА були так само відкритими, як це є з кордонами північними, або ж щоб еміграція для мексиканців була така вільна, як це є для жидів, утікачів з Советського Союзу.

НАЙБІЛЬШОЮ ТУРБОТОЮ для американців, як виявляло опитуванням, є поширення наркотиків і наркоманії в країні, і цей страх значно більший як страх перед війною, чи турботи економічного характеру. Опитування перевели „Нью Йорк Таймс“ разом з мережею новин Сі-Бі-Ес.

ТЕРОРИСТИ, ЩО РОЗПАНОШИЛИСЯ в Західній Європі, не безсперечною але все ж стали своєрідними „добродіями“ для ньюйоркських бізнесових інституцій, бо туризм у місті Нью Йорк зріс майже на 10 відсотків, зробиши це літо чи не найкращим літом для міста щодо прибутків від відвідувачів, які напливають сюди передусім з Америки, але також з усього світу. Ця обставина дає привід пресі писати, згадуючи вимовну приказку, „нема нічого злого, щоб на добре не вишло“.

НЕДІЛЬНА КАТАСТРОФА в Каліфорнії близько Лос Анджелеса, 31-го серпня — удар у повітрі пасажирського джета Аеромехіко ДС-9 з малим приватним літаком, стався через пілота малого літака, який не мав ніякого права летіти там, де він летів. Речники Федерального авіаційного управління сказали теж, що контролер повітроплавання, що керує рухом приземлювання і вилітів літаків, на летовищі не міг навіть знати про те, що той літак є в тій повітряній смузі, де летів великий джет. На радарному екрані теж не було сигналу від літака, пілот якого, до речі, дістав серйозний удар кілька секунд перед колією з джетом, як виявила автопісія тіла, але виліти автопісія заперечують федеральні інвестигатори безпеки повітроплавання, вимагаючи незалежного коронера для дослідів над тілом пілота. Також пізніші вістки ствердили, що сигналізація на радарі з літака була недостатня. Це змушує федеральних інвестигаторів перевірити контролера руху літаків, який тоді був на службі, чи не має він у крові залишки якогось наркотика. Контролер погодився піддатися цим „тестам“, хоч виявлення цих деталей уже не може повернути до життя людей, що загинули, а їх було 64 у джеті, три в малому літаку та 20 осіб в мешканевій ділянці, куди вправ і розбився великий літак. Є тут теж великі втрати в майні.

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to: "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНСОУ \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Діти до школи!

Рік-у-рік повторяється цей заголовок над міркуваннями з приводу заочаткування у школах усіх типів науки у місяці вересні. Мало сказати — починається новий шкільний рік і шкільні класи і коридори заповнюються знову дітьми. Це дуже різногранна проблема з різними аспектами. Бо до тієї проблеми належить переживання дітей, — належить зміна атмосфери у батьківському домі, з якого дитина виходить щоденно до школи. А вже треба припинити, щоб школяр чи школярка не переводили весь час перед телевизором, а вивчали задачі, що їх дістали від учителя чи вчительки, — треба дати дитині другий сніданок до шкільної торби, якщо не дають його у школі, треба — буває — відвести дитину до школи і привести назад, бо теперішні великі міста перемінилися у джунглі. До проблеми нового шкільного року належить цілий комплекс питань зв'язаних із американською шкільною системою. До тієї проблеми належить найбільш для нас, українців, питання впливу чужомовної школи й чужомовних дітей на українського школяра чи школярку.

Українці в Америці не мають мережі цілоденних власних народних і середніх шкіл. Їх порухувати на пальцях однієї руки: Нью Йорк, Чикаго, Факс Чейз біля Філадельфії — і де ще? Є багато курсів українознавства, але нема цілоденних шкіл. А в тих українських цілоденних школах, які є, число вихованців не росте, а зменшається. Народна і середня школи при церкві св. Юра у Нью Йорку подбала вже, щоб були автобуси, які довозили б дітей з дальших вулиць і дільниць. Все одно загал українських батьків ставиться байдуже до закликів: посилайте своїх дітей до української приватної школи, бо там краща атмосфера, як у школах вселюдних, публічних, там дбають не тільки про науку, але й про поведінку, там більша дисципліна вихованців, що її на автоматично створює ота інша атмосфера, і та українська школа при церкві св. Юра у Нью Йорку має добре реноме у педагогічних колах Америки, що абсолютів цієї школи, яка зветься академією, приймають до всіх найбільш престижних університетів з так званої „Айві Ліг“.

Що формує психіку дитини й молоді людини? 1) Батьківський дім, 2) школа і 3) товариське оточення. Якщо батько і мати працюють і залишають дитину напризволяще, тільки на вплив школи і товаришів — то за офіційною статистикою — психіка й поведінка дітей і молоді аж надто часто формується по похилій лінії. Від батька й матері залежить в найпершу чергу, якою буде дитина замолоду і все своє життя. Тому мудро роблять жінки, які ставши матерями, кидаять свою професійну працю і віддають себе вихованню своїх дітей. Бо дитина повинна бути у батьків на першому місці, а заробіткова праця на другому.

Шкільна система в американських народних і середніх школах — препогана. Втовмачують в голову дітей і молодих учнів та учениць масу знання тільки про саму Америку, але майже нічого не вчать про античний світ, про історію і географію, про інші країни й народи, і дбають тільки про виконання учнями й ученицями завдань „гомворків“, а не про їхню поведінку, не про їхні форми поведінки, не про духовий стан вихованців. І тому в отих публічних школах повага учнів до вчителів мінімальна, зате панує розгуканість і панує там така атмосфера, яка стала податливим ґрунтом для продавців наркотиків і багато абсолютів середніх шкіл не вміють виводити аплікацію на працю чи безробіття. У високому шкільництві теж не все в порядку. Існує в Америці коло одна тисяча коледжів, але більшість їх на рівні європейської гімназії, чи ще нижче. Водночас Америка перенала вже Європу кількістю нобелівських лавреатів: високої класи учених різних ділянок. Закінчення середньої і закінчення високої школи відбувається із традиційним церемоніалом, і це гарна традиція.

Деякі вже діти з народних шкіл, а тимпаче шкіль середніх мріють про свою дальшу кар'єру. Деякі йдуть до школи у вересні радо, інші з найбільшою нехиттю. Тут теж тільки від батьків і їхнього духового контакту з дітьми залежить, щоб переконали дітей, що живемо у часах, коли людина без освіти не є повновартісною людиною. І щоб українські батьки подбали, аби їхні діти не відчужилися від українства з вини школи та придбання собі невідповідного товариства. Побажаймо з новим шкільним роком дітям — успіхів в науці та вчитися не з примусу, а з власної доброї волі.

Московсько-советські вагати дуже занепокоєні тим, що червоний Китай, розійшовшись „ідеологічно“ з „великим братом“, комуністично Московію, став наблизитися до „капіталістичної“ Америки. Китайсько-американська співпраця, хоч ще навіть не дуже близька і тісна, зганяє сон з очей кремлівських заправил і вони намагаються всіма хитрощами це наблизити якось роз'єднати. Наслідником Хрущова, за часів якого порізлилися Москва з Пекіном, не вдалося погодити цих двох комуністичних велетнів і допрацювати до поновної співпраці між ними. Новий найвищий кремлівський голова, Міхаїл Горбачов, також присвячує багато уваги на те, щоб налагодити відносини з „великим сусідом“, Китаєм. І саме найновіші залицяння Горбачова до Пекіну викликали велику увагу західних політичних аналітиків, які на всі боки їх обговорюють і коментують.

Капітуляція Москви перед Пекіном

Зокрема західні політичні спостерігачі присвячують багато уваги промові М. Горбачова, яку він вимовив 28-го липня ц.р. у Владивостоці. В цій промові, він, мавши на увазі Китай, заявив, що Советський Союз віддає частину своїх військ із Афганістану, і навіть з Монголії. Але ця обіцянка, — кажуть політичні спостерігачі, — нічого конкретного не означає, якщо Кремль не дозволить, щоб міжнародна комісія перевірила, чи насправді ці війська

Чи Москва погодиться з Китаєм?

вийшли з тих окупованих країн. Захід (а також і Китай) вже чули про такі обіцянки Москви про відтягнення своїх військових частин зі Східної Німеччини в 1979 році, та в'єтнамців із Камбоджі в 1982 році. Але Захід дуже здивувала заява М. Горбачова в його промові у Владивостоці про те, що Москва готова на переговори про поправки, а отже про поступки відносно советсько-китайських кордонів в районі ріки Амуру. А це вже виглядає на капітуляцію советської влади перед Китаєм. Правда, пишуть західні політичні коментатори, ці поступки, мабуть, будуть стосуватися лише до маленьких острівців на ріці Амурі, але й це є великою новиною бо, як відомо, досі Москва просто параноїчно не годилася віддати хоч би кусника загарбаной китайської території, що вляглося і є головною причиною ворожості між цими двома велетнями.

Деяких панічно настроєних політиків в Європі, а також в Америці, насторожила заява Горбачова про готовність територіальних поступок Китаєві і вони побоюються, що це може бути першим кроком до советско-китайського союзу, отже відновлення стану, який існував між ними до 1950 року. Та тільки холоднокровні політики не беруть цього факту аж так трагічно. Вони стверджують, що від 1950 року Китай також став

великою потугою. А дві такі велетенські імперії, обидві націоналістичні, двох різних рас, із спільним кордоном довжиною 5,000 миль, а довгою історією обоюдної ворожості, завжди будуть недовірливими один до одного конкурентами. Найбільше, що може тепер статися, це застосування нових способів у конкурентції.

Після відвідин Ніксоном Китаю

Після того, коли Ніксон відвідав Пекін у 1972 році, дехто в Америці сподівався, що Китай стане союзником Америки. Але це не сталося. У кількох останніх роках Китай щораз більше торкається з СРСР, китайці щораз більше говорять з советами, часами беруть їх сторону у міжнародних справах, але підтримують Захід при інших okazіях. Таке може трапитися й далі. Але в кількох останніх роках Китай часто застосовував у себе практику іншого комунізму, як московський. І навіть, якщо теперішні залицяння Советського Союзу до Китаю поведуть до того, що Горбачов поїде до Пекіну, а Денг до Москви, то це ще не означає, їхнього зближення.

Світлана Кузьменко

ЖУРНАЛ „ТЕРМІНУС“ (Замість рецензії)

намі журналу, великою загалом для нас залишилося: чому мовні редактори не виправили авторам у журналі масу дуже явних мовних помилок і мовних недоречностей? Чи це було зроблено спеціально тому, щоб не відстрашити молодих авторів від їхньої журналістичної і літературної творчості українською мовою? Якщо — так? — То чи така метода тепер практикується і для студентів українською мовою в університетах? Але — чи такі потурання виходять на добро молодим людям, які серйозно хочуть навчитися?

Ось кілька прикладів такого роду помилок: серія припадків (серія випадків). Припадок трапляється при хворобі, наприклад, при епілепсії; дає перевагу несподіваному дусі (дусі — треба духом). Дух — чол. роду); назвав би ересесо (тр. ересесо); відмовитися відповідальності (потрібно — від відповідальності); тріскає чи тріщина в бетоні (тріска нічого спільного з тріщинами не мають. Хіба їх повставляти в тріщини, але це в тексті не сказано. Тріска — невеликий тонкий шматок дерева); композиторів змагаються з собою (потрібно один з одним. З собою

консервативних комуністів в Москві, — це навіть більш болюче, аніж це був подібний акт Ніксона для американських консервативів 14 років тому. Горбачов говорить, що він є готовий співпрацювати з головним еретиком його релігії Денгом Шіопінгом. Якщо так, то він є готовий також запозичити деякі гріхи китайського головного комуністичного еретика. Якщо Московія розвонднить свій ленізм, тоді вона буде більш приступною для співпраці із Заходом.

Головна небезпека, яка може грозити з советско-китайського поєднання, може наступити з мілітарного боку. Це не пошкодило Заходою, якщо китайці продадуть Советському Союзу трохи більше другого сорту шовкових сорочок, якщо Захід не хоче їх купувати, бо має краший сорт з Тайваню, в заміну за деякі дружокляні советські машини, якими Китай мусить задовольнитися, бо не може дозволити собі на краяхі західні машини. Це більше пошкодило б Заходою, якщо Советський Союз і Китай значно позменшували б обопільно свої війська на їхніх довгезельних спільних кордонах, бо тоді далекосхідні советські дивізії були б перекинені проти Європи, Японії, або проти малих держав над Перською затокою, де знаходиться нафта. Контроль озброєння на Сході, подібно як і на Заході, повинна означати зменшення зброї, але це зменшення треба перевірити на місцях.

Закінчення буде.

тематика і філософа Петра Успенського. „Tertium organum“, „What is called thinking“ (авторів не подано) та його вивчення східної філософії, а зокрема китайського вчення про фізичну і духову самоінтеграцію. „Tai chi“.

Не дивлячись на те, що музика Любомира Мельника створена під впливом інших впливів на його світовідчуття, він огірчений, що українці не сприймають... „Хоч багато українських організацій мені помагає фінансово“, — каже він.

Любомир Мельник висловлює в інтерв'ю свій погляд на наркотики: „Та наркотики — це не є спосіб життя, — каже він, — хоч тимчасова дія в житті вони можуть бути. Тимчасова подія в житті вони можуть бути позитивними. Але якщо контролювати їхнє уживання, а потім з ними покінчити...“

Ми сприйняли це інтерв'ю за жарт, і нам, здається, що вони ним і є. Але ж інтерв'ю поміщено на шість сторінок дорогого паперу в журналі, на якому не часто в нас друкують навіть найкращі книжки! А ці жартуни шукають спонзорів! Більшим і меншим хаосом думок і душ (можливо навіть і у якийсь мірі удаваним) автори позначили більшість матеріалів в журналі.

Закінчення буде.

Польський дисидент про українців

Один з найвизначніших польських дисидентів Ромуальд Спасовський, колишній закордонний міністр представств у Німеччині, Індії, Аргентині, амбасадор у Вашингтоні, видав цікаву книжку в англійській мові „The liberation of one“ („Визволення одного“). В ній описав історію свого життя, праці й обставин на протязі 50-ти років. Його батько, Станіслав, був одним з провідних польських комуністів, видав книжки про комунізм, мав великий вплив на сина, виховав його на переконаного атеїста і комуніста. У книжці читаємо про зустрічі з Берутом, Гомульською, Гереком, Ярузельським, з Черчилем, Індірою Ганді, Пероном, президентами Кеннеді, Картером, з Хрущовим, Громиком, Добрином, Бжезінським і ін.

Перед війною Сталін розв'язав комуністичну партію Польщі, польських комуністів, що втекли до СССР, внарештував, пізніше передав німцям.

На початку війни, у вересні 1939 року, коли німці бомбардували Варшаву, він вибрався шпиг на Волинь, до своєї родини. По дорозі перестерігали його, щоб оминати українців. Його родина сказала: „Багато українців добрі, чесні люди, але є багато скажених націоналістів, крайньо правих козаків, що ненавидять поляків, є і советські агенти. Треба бути уважним з ними. В Україні стріляли, мордували цілі родини, жінок і дітей, погрожували полякам від літ, з виходом війни поляки було безборонні“.

Велика шкода, що автор тільки повторив слова поляків на Волині, але не спитав їх, чому так було. А було багато причин до того! Поляки знищили близько 200 українських православних церков на Холмщині й Волині, мовляв, церквей руска шпещі крайобраз польщі! Переслідували багато українських шкіл, товаристів і кооперативів, внарештувала багато провідних людей, головно молоді, так, що наші дітвчата на Волині не могли вийти заміж за українців, але вкінці виходили заміж за польських колоністів. Пошта не допускала української преси зі Львова, польська поліція не допускала українських туристів з Гілицьчини до Почаєва.

Але поляки все це заперечували, польська преса про це не писала. Варт, щоб хотіло це сказав Р. Спасовському.

Він і його батько хотіли втекти до СССР, але польшевики їх завернули, тому його батько закінчив самогубством.

Коли почалося у вересні 1944 року повстання у Варшаві, то Р. Спасовський написав про „жорстокість німців і українців“. Як і всі поляки, Р. Спасовський уважав РОА (Російську Освобідительну Армію) українською, але в ній було мало українців, головно —

Літописець.

Теодор Мацьків

ТРИ ЦІКАВІ КНИЖКИ

Д-р Володимир Пасіка написав три дуже цікаві книжки, які появилася в Торонто заходом Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ) в Канаді, а саме: „Думки і тіло“ (1976, НТШ, т. XVII), „У крутежі шалу“ (1979, НТШ, т. XX), та „Тіра продана. Рефлексії і конклюдії“ (1983, НТШ, т. XXVII). У своїх працях автор дуже приступно описав свої переживання у бурхливих роках Другої світової війни, висловив свої цікаві спостереження і критичні погляди на життя з релігійного, політично-економічного та медичного аспекту у сучасному світі.

Як сказано, автором цих претривах і хвилюючих книжок є д-р В. Пасіка. Він народився 1-го червня 1909 року в селі Осталяші, недалеко Тернополя, де закінчив гімназію в 1929 році. Після іспиту зрілості, як пак „матури“, вивідав на медичні студії до Грацу (Австрія), де в 1936 році отримав диплом доктора медичних наук. Вибув німецько-советської війни застав його у Львові. З пригодами д-р Пасіка дібрався додому в Тернопіль. Вдома довадився що, за ним розпитував представник з НКВД, отже треба було на якийсь час „зникнути з очей“. Вміжчас прийшла мобілізація повнолітніх і д-р Пасіка вирішив, що лише піти до війська ніж бути арештованим. Від того часу „воєнні події змушували мене мандрувати“, — пише д-р Пасіка, „від Львова до Харкова, Кузбас, Сибір, Томськ, Новосибірськ, Тайга, Семіпалатинськ, Барнаул, Казахстан, Алма-Ата, Джалубул, Меке, Киргизія, Панфіловка, Фрунзе, Польща, Варшава, Отвоцьк, Кришиця, Нова Гута-Краків; Канада, ЗСА і знову — Канада.“ На основі польсько-советського договору з 1941 року Пасіку, як колишнього громадянина хоч було змобілізовано як лікаря до Червоної армії, відтак переведено до польського війська; звідти його звільнено в 1951 році. Опісля д-р

Пасіка працював у психіатричному шпиталі в околиці Варшави, звідти переїхав до Кракова, щоб посягтися лікуванню психоневрозу у Кришиці, а опісля у Новій Гуті біля Кракова. Сподіваючись знайти кращі можливості праці над психоневрозами, д-р Пасіка виїхав до Канади, де, на жаль, розчарувався, бо тих можливостей не знайшов. Ця коротка біографія говорить сама за себе, але повернемося до його, як я сказав, — цікавих і хвилюючих книжок.

У своїй першій праці „Думки і тіло“, д-р Пасіка займається проблемою недуг-психоневрозу, „Психоневрози, — пише автор, — це недуги, безпосередньою причиною яких є ідея, поняття, яке людина створила собі на підставі своїх переживань; вони забарвлені страхом — емоцією і звичайно, відносяться до її власної особи. Топоняття та ідея є конкретною й об'єктивною дійсністю. Постає вона на підставі дійсних даних, на підставі фактів, які сам хворий докладно аналізує. Тестами цієї аналізу є досвід хворого, сума його переживань від наймолодших літ. Трудно знайти дві людські істоти, які мали б такі самі переживання. Цим пояснюється факт, що під впливом того самого чинника постають різні картини хвороби... Хворий на психоневрозу подібний на творця наукової теорії, який бачить факти зі своєю теорією, але часом незгідно із суттю тих фактів. Спільне для психоневрозу містечтва і науки є ще й те, що на психоневрози, звичайно, хворіють люди здібні і склонні до вражень і до роздумувань, люди інтелегентні... Симптоми психоневрозу часто органічні: звертання, розвілення, високе тиснення крові, хвороби серця, кровоносних судин, нирок. Болі можуть виступати в кожному органі, в кожній частині тіла“ (стор. 12-3).

Д-р Пасіка подає у 22-ох розділах, які можна уважати як самостійні наукові статті на медичні теми, приклади лікування недуг на психоневрозу. Причини психоневрозу, як це автор з'ясував у розділі „Імпотенція“ (стор. 75-79), не впливають з якихось фізичних недомогань організму, але мають часто психічний підклад. Книжку „Думки і тіло“ читається легко, з присмерністю та з користю, бо з прикладів можна багато навчитися. Не менш цікавою книжкою д-ра Пасіки є його спомини п.з. „У крутежі шалу“. Книжка складається з двох частин:

„Мандрівка на схід“ та „Між Європою й Азією“. У своїх споминих д-р Пасіка менше звертає увагу на географічну зовнішність країн, в яких доводилося йому перебувати, зате він звертає свою увагу на людей, на їхню психіку, на розмови. Розмови провадив на різні теми: релігійні, соціальні, політичні, літературні, культурні. Як лікар, автор мав нагоду і можливість чути думки „знизу“, а не „згори“. Його спостереження є цінним джерелом для кращого пізнання народів СССР та советської системи. Наприклад, Киргизія, — пише д-р Пасіка, дуже солідарні, киргиз на киргиза доносить не буде, але вони мають почуття пошанування законності і злочинів не затаюють“ (стор. 240). Як є солідарність поміж киргизами, нехай послужить дрібний випадок, який д-р Пасіка, як член комісії соціально го забезпечення мав нагоду заобсервувати. А саме, одна киргизка взяла помилково „справку“, яка була призначена для когось іншого, що мав бути висланий до Семіпалатинська в Сибір. Прийшовши додому, вона дала прочитати своїм дітям, які добре не розбірались в чому справа, побігли до сусідів, ті до інших сусідів. Так збралася ціла громада, яка пішла до місцевого міліціонера шукати допомоги. На чолі з тим міліціонером всі пішли до хати д-ра Пасіки, чому він швидко киргизку вислав в Сибір. Д-р Пасіка уважно прочитавши „справку“, вияснив справу і всі спокійно пішли додому. Про суттєві речі це була маловажна справа, але яка солідарність, за одного — ціла громада, (стор. 234-5). До речі, обов'язки партійного киргиза є попередити іншого киргиза, коли йому щось загрожуватиме, значує д-р Пасіка (стор. 217). У цій книжці є так багато цікавих епізодів, що трудно їх усіх тут цитувати.

Третя з черги книжка „Тіра продана“ — це глибока аналіза кризи людства та з духовного, як і матеріального аспекту. Назва її походить з того факту, що Папа Павло VI казав продати тіару, себто корону-символ папської влади, яка була понад владою королів і царів, а гроші роздати бідним. Окрім цього Папа у своєму тестаменті казав себе похоронити у звичайній домовині, як звичайну людину. Д-р Пасіка пише про цю подію: „...Продано тіару не з тої причини, що бракувало грошей. Віддати гроші на бідних!... Це ж демонстрація! Це ж маніфестація! Революція! Деградація володарів... Чи ж Папа Павло VI

(Закінчення на стор. 4-й)

Аргентина і Бразилія потребують культурно-освітньої допомоги

Подорожуючи по Аргентині і Бразилії цього літа з дівочим хором „Веснівка“ з Торонто я змілю можу сказати, що вони виконали свою амбасадорську місію української пісні бездоганно під мистецьким керівництвом Квітки Зорич — Кондрацької.

Концерти відбулись в Буенос Айресе, Куритиби і Прудентополісі, Бразилія, з нагоди посвячення наріжного каменя на площі „Україна“. Посадник цього міста, який є членом комітету, сказав: „Моїм бажанням є, щоб наше місто увійшло в каталог культури нашої держави як туристичний центр не тільки для українців, але й для цілої Бразилії“.

Пригадую з преси, що вже минуло року славний хор ім. О. Кошиця з Вінніпегу почав святкування в Бразилії. Цим разом на всіх концертах я був присутній і мушу сказати, що всі залі, де виступали наші чудові хористки, були вщерть вповнені, а публіка вітала їх триумфально. При цій нагоді треба згадати, що всі ці культурні виступи зорганізував голова Фондації ім. Тараса Шевченка в Аргентині д-р Василь Ільницький.

Вони потребують нашої фінансової допомоги

Я мав нагоду провести наради і зустрічі з культурними і церковними організаціями Аргентини і Бразилії. Всі вони звертали увагу на те, що їм, в першу чергу, потрібно матеріальної підтримки мистецьким одиницям, а найголовніше — це зорганізувати кобзарських ансамблів. Я зауважив у них велике бажання зберегти українську ідентичність, а передусім вчитись на бандури.

Існуючі гуртки бандуристів в Буенос Айресе і в Куритиби, Бразилія, переконали нас, що чужинці захоплені бандурою. В Бразилії бандуристи не раз виступали на телебаченні, а останію поклали на обкладинку „Нешенел Бразил Джеографік“. Вони є горді з того. Багато молоді хоч вчитись грати на бандурі. Всі бандури в Куритиби зробив бандурист Іван Бойко, який вже є в похилому віці, кожна бандура інша. Бандури ці зроблені в надзвичайно тяжких умовах і не за стандартом бандур новітніх. Їм потрібні бандури такі, як ми, бандуристи, живемо в Америці і Канаді.

В місті Прудентополісі, штат Парана, в якому є 80 відсотків населення українського походження, є, здається, найбільша Духовна Семінарія, великі і просторі приміщення Інституту, інтернат для сиріт і велика суботня школа. Я там мав нагоду переконатись, що молоді говорять по-українськи, а багато з них має

музичне знання. Якраз там немає ні одної бандури. Потрібно також дати нові бандури до капелі ім. Т. Шевченка в Буенос Айресе, де мистецьким керівником є також вже в похилому віці подиву гідний патріот, невтомний бандурист Василь Качурак. Не зважаючи на свій вік, він наколесником їздить по всім миль на проби. Хоч всі вони працюють в дуже несприятливих умовах, все ж такі наслідки їхньої праці є наглядні і просто подиву гідні. В тій групі є три надзвичайно талановиті юнаки, музично обдаровані, мрією яких є вчитись на бандури, але, звичайно, це їм недоступне. Той, що колись робив там бандури, вже помер.

Недавно Василь Качурак поїхав на другий кінець Аргентини до Оберну, 60 миль від бразилійського кордону, і там в інтернаті заснував гурток бандуристів (18). В тому гуртку є лише три примітивні бандури, а бандуристи вчать на них, граючи на зміну. Всі вони з третього покоління, 80 відсотків говорять по-українськи зовсім добре. Вони також музично обдаровані, хочуть вчитись грати на бандурах, але, на жаль, дістати їх не можуть, а головне не є встані.

Аргентина і Бразилія потребують щонайменше 40 бандур!

Якраз так сталося, що одна з крамниць отримала чернігівські бандури. Нам необхідно скористати з цієї нагоди і негайно їх придбати для Бразилії і Аргентини. Підкреслимо, негайно, бо вони на нас довго чекати не будуть.

Апелюю до всіх українських установ, кредитовок, банків, і взагалі до всіх українців доброї волі прийти якнайскорше з матеріальною допомогою. Бандура коштує 375 доларів. Хто не може купити бандуру, жертуйте по вашій спроможності. Кожна найменша пожертва буде оголошена в пресі. Може у когось є бандури, які ніхто не живе, принесіть їх нам.

Пожертви просимо висилати на адресу: Student Financial Fund for Argentina and Brasil: Self Reliance (N.Y.) Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003 No. 12855-0; Ukrainian Orthodox Federal Credit Union, P.O. Box 160 Cooper Station, New York, N.Y. 10276-0160, No. 3220.

Школа Кобзарського Мистецтва в Нью Йорку висилає до тих міст висококваліфікованих інструкторів на повних два місяці. Це високопатріотичне діло вимагає підтримки від нас усіх.

М. Д. Чорний

ЛЕГАЛЬНА МЕЖА віку людини, коли їй вільно купувати алкогольні напої, збільшиться вже 1-го вересня в п'ятьох штатах до 21-го року, і тому в цих штатах минулого кінця тижня, в неділю 31-го серпня зокрема (якраз „п'ять хвилин перед 12-ою“) счинились справжні перегони серед молоді і студентів, щоб ще купити горілку перед заборону. В університеті Норт Каролайни навіть дійшло до бешкетів, які однак не спричинили великої шкоди. Інші штати, в яких тепер піднесено вік для покупців горілки й спиртних напоїв з 19 до 21 є Віскансин, Мінесота, Айова і Тексас.

В ЗІМБАБВЕ ВІДКРИЛАСЯ восьма конференція лідерів урядів, які не приєдналися. Відкриваючи конференцію, прем'єр-міністр Зімбabwe Роберт Мугабе закликав до розбродження, до створення нового економічного порядку і ліквідації апартеїду в Південно-Африканській Республіці. До Руху неприєднаних країн, який був створений 25 років тому в Београдзі тодішнім президентом Югославії Йосипом Тітом і єгипетським президентом Гамаль Абдель Насером, входить 101 країна. На конференцію прибуло не більше 40 голів урядів, а понад 40 країн взагалі не прислали своїх представників.

В неділю, 21-го вересня 1986 р., о год. 2-ій по пол. в залі Українського Народного Дому в Нью Йорку, Н. Я.

відбудеться

ТОВАРИСЬКИЙ БЕНКЕТ

для відзначення 40-п'яття мистецької праці члена Капелі ім. Т. Шевченка в Дітроїті

Володимира Тисовського

- Запрошуємо всіх любителів мистецтва і приятелів прийти і шанувати нашого відомого Ювілянта, який колись втілював великим успіхом.
- **МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА!**
- Вступ на бенкет тільки 12 дол. Зголошення приймемо тільки до 16-го вересня 1986 р.
- Чеки просимо слати на: SCHOOL OF BANDURA 84-82 164th St., Jamaica, N.Y. 11432 або телеф. (718) 658-7449

Відзначили українця

Нав'язуючи до опису ред. О. Кузьмича у „Свободі“ про величаві святкування Дня Незалежності Америки і соті „уродини“ Статуї Свободи 4-го липня та відвідини хмаросягу — Української Будівлі гістьми — членами УНС, ми, мешканці Чикаго, не були позаду тих урочистостей. Ми мали нагоду побачити на телевізійному екрані виринення українця з нашої громади, який, прибувши до цієї країни три чверті століття тому, своєю працею і набутим знанням послужив для добра її громадян.

Подія мала місце саме напередодні урочистих святкувань Дня Незалежності, тобто 3-го липня 1986 року, коли телевізійна станція Ен-Бі-Сі, русло 5, о год. 4:30 по полудні подала інтерв'ю з д-ром Семеном Кочієм і його дружиною Стефанією, як з одним із найстарших українських лікарів на нашому терені і як того, що прибув до Америки в 1912 році побував на „Остріві Сліз“.

Підліток 14-ти літ, ще не юнак, він не працював у змагу за життя, живучи в Чикаго, а працював, здобув освіту, і як лікар-дентист поверх 50 років служив громадянам цієї країни для добра їхнього здоров'я та брав активну участь у суспільно-громадському житті.

В тому дні, 3-го липня, телевізійні репортери, зі станції NBC, русло 5, прибули до мешкання подружжя Кочієв за попереднім телефонним домовленням, перевели інтерв'ю з лікарем і його дружиною Стефанією, і взяли досить фотографій з їхнього життя, їхньої родини і країни їхнього походження — українського Поділля, Тернопільщини. Репортери цікавилися споминами молодого юнака про переживання на „Остріві Сліз“, а відтак працю і студіями тут, у ЗСА. У змісті інтерв'ю подано, що д-р Семен Кочій уроджений 12-го лютого 1897 року в селі Плєсківці, Тернопільського повіту, син Степана Кочія і Евдокії, прибув до Америки у 1912 році 14-літнім хлопцем, до свого вуйка Дмитра Гоя. Згодом переїшов успішно лікарський іспит у стп Статуї Свободи; йому подобалася Америка і він залишився в Чикаго. Тоді в Америці лунав клич: „Прямуй на Захід, молодий юначе“. Молодою Семенові припала до вподоби Америка, взяв він до праці і науки, вчився з початку на вечірніх курсах, щоб здобути знання

мови, відтак закінчив середню школу. Працював, здобував засоби до життя і навчання, у висліді чого закінчив Чикагський університет ступенем бакалавра, опісля вчився у Норт-Вестерн університеті, що його закінчив як доктор дентистичної хірургії у 1931 році. Він вів свою дентистичну канцелярію впродовж 52-ох літ у дільниці, замешканій українськими поселенцями. Та дільниця дістала тепер назву від управи міста „Українське Село“. Зараз проживає д-р Кочій на емеритурі зі своєю дружиною Стефанією з роду Костів, яка прибула до ЗСА в 1949 році як одна з „переміщених осіб“ і не переходила комісії на „Остріві Сліз“.

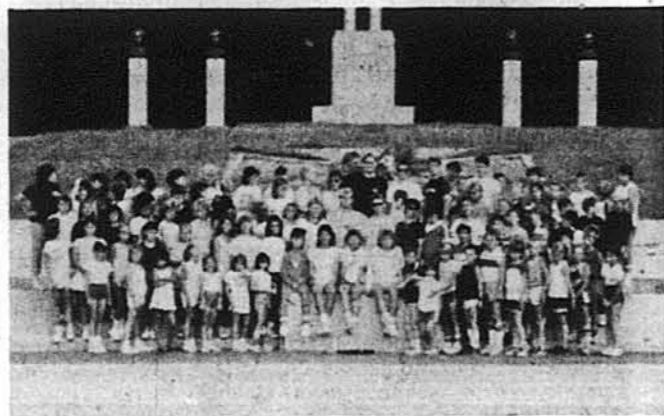
Поданою силуетку д-ра Семена Кочія, треба додати, що він відомий не лише як добрий дентист, але також як суспільно-громадський і церковний діяч, а дехто каже, що він „Нестор Літописець“ чикагської громади, знає добре різні події з нашого життя, описав де-що у своїх споминах. Належить до різних товариств і організацій, м. і. є почесним членом Українського Лікарського Т-ва Відділі Ілліной, Американського Дентистичного Т-ва в Ілліной, Алюміні в Норт-Вестерн університету. Останнього часу одержав високе відзначення від Папи Римського Павла Івана II у формі Медалі і Грамоти — декрету. Відзначення мало місце 8-го грудня 1985 року, і було передане через чикагського єпископа Владлику Інокентія Лотоцького, ЧСВВ.

Опис події особистого характеру є також важкі для історії українських поселенців і нутування владу їхньої праці для держави, у якій живемо, а відзначення на телевізійній передачі з описом життя тих одиниць доводять, що не чужі для американців є події і праця людей, які тут поселилися, а для нас, українців, добре знати, як нас оцінюють ті, що подають відомості стітові у пресі, радіо та на телевізійних екранах.

У відношенні до Українського Народного Союзу, то д-р С. Кочій є членом Батька Союзу від 1923 року у Відділі 221-му, де належав довгі роки до Управи; він є також членом, Провидіння Відділі 55, а його дружина Стефанія є членкою 472-го Відділу УНС і сповняє роботу секретарки від 1957 року. На многі літа нашим піонерам.

Д-р Павло Пундій

Спортовий табір СУМА

Учасники Спортового табору СУМА.

Дев'ятого серпня цього року закінчився дуже успішний триденний Спортовий табір на Оселі СУМ в Елленвіллі, Н. Я. Табір носив назву ім. Тараса Чупринки.

Понад сотня юнаків і юначок із східного побережжя Америки, мали нагоду вправлятися у різних видах спорту. Під опікою Команди Мирона Домаралза — коменданта і кваліфікованих інструкторів, багато з яких самі перейшли через систему сумівських спортивних таборів, юнацтво мало можливість вивчати чи вдосконалювати техніку копаного м'яча, відбиванки, тенісу, плавання чи легкоатлетики.

Примно було бачити молодих змагунів в зав'язаних змаганнях за першество в поодиноких ділянках спорту. Знову ж для переможців — radoшам не було кінця.

Сумівські табори є популярні своїми виховними

програмами і кваліфікованими виховниками чи інструкторами. Доказом цього є те, що кожного року на табори прибуває все більше дітей і молоді. Українські батьки розуміють важливу потребу втримати і виховати молодь в національному дусі, а табори є одним з тих середників, де в рідному оточенні, з відомою програмою, під наглядом виховників молода людина духовно і фізично виробляється.

Цього літа на сумівській оселі в Елленвіллі, вже відбулися три табори: 1) Табір виховно-відпочинковий — три тижні, 2) Табір старшого юнацтва, під шатрами, — два тижні, і 3) Табір суменат — один тиждень. Закінчився також і цей Спортовий табір. Зараз відбувається Табір Вишкільний для старшого юнацтва на ступені впорядка і виховника.

Ю.Н.

Українська Медично-Харитативна Служба

У Мюнхені в приміщеннях ЦПУЕН при Дахауерштрассе 9 відбулися 19-го квітня 1986 р. Загальні збори (Делегатський з'їзд) Української Медично-Харитативної Служби, колишнього Українського Червоного Хреста. Присутні були делегати зі станції і делегати з Амбергу, Аугсбургу, Гамбургу, Ганноверу, Гільдесгайму, Інгольштадту, Мангайму, Мюнхену, Нюрнбергу, Пфорцгайму, Реренсбургу, Радольфцеллю і Штутгарту.

Голова Головної управи УМХС, д-р Володимир М'ялковський, відкрив збори. Представники Українських Церков, під патронатом яких стоїть УМХС, о. протопревітер Палладій Дубицький від УАПЦ та о. Євген Гарабач від УКЦ мовили молитву.

Президія з'їзду: мгр Антон Рогунський — голова, Богдан Мельник — заступник голови та Галина Хомицька — секретар.

Перед прочитанням протоколу попередніх зборів (його прийнято пізніше одностайно) відчитано численні письмові привітти, серед них від Архиепископа Мирослава Марусина з Риму, від голови Українського Лікарського Товариства в Австрії д-ра Олександра Жупника з Відня. Усний привіт від Єпископа Платона Корниляка передав о.Є. Гарабач, а від Архиепископа Анатолія Дубицького — о. Палладій Дубицький. Вибрано номінаційну комісію: проф. д-р Зенон Соколюк, о. Палладій Дубицький і д-р В. М'ялковський.

При своєму з'їзді у формі програмового нарису голова Головної управи УМХС д-р В. М'ялковський вказав на труднощі, в яких приходить працювати Українському Червоному Хресту, хоч тепер і під іншою назвою — (УМХС) — на чужині. Стердуючи, що існування цієї установи в діаспорі неспросте й що вона може діяти тільки тоді, коли будуть люди доброї волі, які своїми пожертвами чи своєю працею готові допомагати. Матеріальна жертвенність і посвта свого вільного часу для громадської праці — це не лише типова прикмета, але й сила еміграції. Всіх, які потребують лікарської допомоги, але не забезпечені в касах хворих, приймає д-р В. М'ялковський безплатно в своїй практиці. А були це переважно нові втікачі або відвідувачі з Польщі, а навіть з України. Потрібні ліки видають із запасів практики або у виняткових випадках кошти покриває УМХС.

Голова порушив численні інші проблеми праці УМХС. Накреслюючи перспективи на майбутнє, д-р В. М'ялковський висловив надію, що з підтримкою наших Владик наладнаємо контакти з місцевим Червоним Хрестом, Харитасом та іншими харитативними організаціями. Особливо підкреслив він також конечну потребу притягати до співпраці молодих українських лікарів та українську молодь, щоб праця УМХС могла продовжуватись також у майбутньому.

Діловод-секретар УМХС інж. Григорій Комаринський в детальному звітні згадав про тісну співпрацю УМХС з українськими цен-

тральними установами як СКВУ, КОГЦУ, ЗУДАК та ЦПУЕН, поданою, що пред ставником УМХС до Ради Суспільної Опіки при СКВУ була до 1984 року Ольга Томашівська (ЗСА), а відтак Марія Спольська (Канада). УМХС має тісні зв'язки зі всіма відділами Суспільної служби в Канаді, від яких отримує датки на працю УМХС служби, а також з точно окресленими призначеннями.

Далі подав секретар точні дані про уділені допомоги. Вислуховуючи фінансовий звіт (фінансово-суспільний референтом є д-р Олександр Вінтоняк), делегати ствердили, що пожертви в порівнянні до року 1980 — 53436, 74 миль марок — в 1985 році зросло на 113,299,83 миль марок, цебто більше як подвоївся, а з цим зростає значення допомога (корисний курс американського долара). І все це лише з пожертв наших земляків у світі, без дотатих чужинських харитативних організацій.

Голова контрольної комісії, проф. д-р Соколюк у своєму звіті ствердив, що всі діловодства УМХС, касові книги й прилоги, ведення звітів і все відповідало вимогам державного фінансового уряду. Він запропонував, — по дискусії над звітами — уділення абсолютної, яку делегати схвалили одностайно.

По перерві речник номінаційної комісії д-р З. Соколюк запропонував делегатам такі листи: голова Рада УМХС: голова д-р Михайло Дем'янів (Пфорцгайм), заступник голови д-р Ярослав Ковалік (Авгсбург), член мгр Антін Мельник (Мюнхен).

Двох членів до Головної Ради від УКЦ і УАПЦ найменує Владки. Голова управи УМХС: голова д-р В. М'ялковський (Мюнхен), заступник голови й секретар інж. Г. Комаринський (Мюнхен), референт фінансів і суспільної опіки д-р О. Вінтоняк (Мюнхен), д-р Дарія Сімків, член Головної управи.

Контрольна Комісія УМХС: голова проф. д-р З. Соколюк (Мюнхен), і члени ред. Степан Мудрик (Н. Ульм), Іван Холявка (Мюнхен).

Перед кінцевою молитвою д-р В. М'ялковський заповнив, що Головна управа буде далі усіма засобами старатися, щоб УМХС, як колішній Український Червоний Хрест, далі виконував свою харитативну й добродійну працю на користь тих земляків, які потребують допомоги. Широко серцею спаси Біг він висловив усім жертводавцям, працівникам, збирачам, які причинилися до того, що УМХС зміг досі допомагати братам і сестрам нашим. Звернувся він із закликом до всіх українців в діаспорі, щоб вони своїми щедрими пожертвами виявляли свою солідарність з тими, які нашої допомоги так конечно потребують.

Сеньйори Дітройтської Округи відвідали Союзівку

Дітройт (АС). — Група з 46-ти сеньйорів Дітройтської Округи провели один тиждень на чудовій Союзівці. Зорганізувала з рамени Округи ця прогульку Стефанія Федик.

13-годинна їзда автобусом проминула непомітно серед співу і жартів. Співали всі, що були в автобусі, співали і поодинокі члени, як Софія Андерсон, Адріана Липецька, Семен Стецюк. А дотепні жарти викликували ширий сміх (Ст. Федик, А. Спосарчик). Навіть наш автобусовий водій Бил, заохочений нами, переказав кілька вдаль жартів. Треба сказати, що наш водій був з нами ненавчлен нашої групи: був на всіх імпрезах, цікавився нашими справами, навіть навчився кілька речень по-українськи: „добрий день, „добранич“, „увага! тут можна купити морозжене“. Та не тільки ми співали і жартували, але мали нагоду

послухати читання чудових віршів і поем (Василя Симоненка й інших.), які помістечки читала Надія Стецюк.

Щоб провести якнайкраще час Ст. Федик зорганізувала зі Союзівки автобусом дві цілоденні прогульки: одну до Пам'ятника Цвинтаря в Бавнд Бруку і другу до Гайлд Парку, де знаходяться музеї, гріб і пам'ятки президента Рузвельта і його дружини.

В чудовій атмосфері серед розкішної природи й нестайливих, як проминути тиждень і треба було прощатись зі Союзівкою і приятелями, яких ми познайомили серед сотень відвідувачів. Були і деякі малі несподіванки як з боку заряду Союзівки, так і від нас, та вони ні в якому разі не поспушали наш чудовий настрій, а прощаючись, всі в один голос заявили бажання і наступного року їхати на Союзівку.

Ділимось сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в понеділок, 1-го вересня 1986 р. відійшла від нас у Вічність наша Дочка СЕСТРА

бл. п.

ЕВГЕНІЯ ЛЕПКА

(дочка письменника Б. Лепкого)

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ у четвер, 4-го вересня 1986 р., о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Насевичів, Філадельфія, Па.

У п'ятницю, 5-го вересня 1986 р., о год. 10-ій ранку в Українській Католицькій Катедрі відбудеться ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ, після якої тіло буде перевезене на цвинтар у Факс Чейсі, Па.

У смутку —

БЛИЖЧА І ДАЛЬША РОДИНА

Ділимось сумною вісткою, що у вівторок, 29-го липня 1986 р. у Кінгстон, Н. Я. відійшла у Вічність на 60-му році життя

бл. п.

АНАСТАЗІЯ ЄВЧИН

Покійна народилася в Україні, 7-го квітня 1926 р., донька Івана і Сандри Сіпуро. Покійна працювала у Benedictine Hospital, належала до парафії св. Тройці у Кергонсоні і інших українських організацій.

ПОХОРОННІ відбудуться 1-го серпня 1986 р. в церкві св. Тройці у Кергонсоні. Похоронні відправи провадив парох церкви св. Тройці о. Михайло Харина. Опісля, громада відправила тіло Покійної на Вічність Споснчюк на Pine Bush цвинтар в Кергонсоні, Н. Я.

Горем прибиті:

муж — МИХАЙЛО
доньки — ОЛЬГА КАЙЗЕР
МАРІЯ РІЧАРДС
сини — ІВАН
МИХАЙЛО
МИКОЛА
і троє вників

Ділимось сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 1-го вересня 1986 р. відійшов у Вічність в Балтімор, Мд. по довгій недугі наш Найдорожчий МУЖ, БРАТ, КУЗЕН, ШВАГЕР, ДЯДЬКО

бл. п. мгр прав

Володимир Романовський

нар. 22-го червня 1916 р. в Чункові на Буковині, член ОУН і учасник Похідних Груп, зсвоник і бущий президент та почесний голова Української Федеральної Кредитової Кооперативної „Самопоміч“ в Балтіморі, заступник голови Центрального Об'єднання Буковинських Українців у ЗСА, голова Видавничої Комісії УСТ „Довбуш“ — Чернівці, член Кураторії Фонду „Буковина“, бущий скарбник Центральної Управи ОДВУ, член УНС і Т-ва „Самопоміч“ в Балтіморі.

Покійний був представником „New York Life“ в Балтіморі.

ПАНАХИДА відбудеться у середу, 3-го вересня ц. р. в похоронному заведенні L. J. Ruck — Baltimore, Md.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться у четвер, 4 вересня 1986 р. в Капліці на Українському Національному Цвинтарі-Пам'ятнику у Вашингтоні на Pennsylvania Avenue, (Cedar Hill)

В тяжкому горю:

дружина — НАТАЛІЯ
сестра — МАРІЯ
кузени — БОГДАН І ЯРОСЛАВ
швагрова — КАЛІНА
швагер — ВАСИЛЬ
племінниця — КОРНЕЛІЯ
Ближчі і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

UKRAINA

SONS AND DAUGHTERS
by bohdan yuri

The intent of this book is to reawaken the tired souls of our fathers and mothers and tell them that their sons and daughters have to be as brave as they once were, and no less. To allow them that privilege

The books are available at \$5.50 + \$0.4 postage per copy at

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
New Jersey residents add 6% sales tax

Світлій пам'яті д-ра П. Федорова

Поволі відходять до кінцевого звіту перед Творцем вселенної останні могокани визвольних змагань 1918 років... Відходять тихо, непомітно. Здається, ще вчора ми бачили їх, повних сил та енергії, на різних національних святах, часто виступаючи на ветеранській шапі на почесній стійці. А ось неочікувано українська радіо виступила або часопис приносить жалобну вістку, що колишній воїн української армії та зразковий громадянин упокоївся. Він спокійно без нарікань, як годиться харному військовикові, вірному присязі, що її склав перед 70-ма роками своєї держави, до кінця життя стояв на сторожі цих ідеалів, за які кривавилися дітвора УГА та інших формаций проти ворожих сил. Відійшов по заслужену нагороду до Всевишнього за трудяще, сповнене любові й посвятити життя для своїх найближчих, друзів і свого народу.

Таким був славний пам'яті загальновідомий і шанований для своєї шляхетної риси характеру д-р Петро Федоров, колишній підпоручник славетної УГА, що 2-го липня ц.р. по короткій, але важкій недугі, заостерений Найсвятішими тайнами на 86 році життя відшов у вічність. Був він глибоко віруючим і практикуючим християнином, прикладним членом української громади й зразковим мужем, батьком і дідусям.

Як гарячий сорбоник ставав понад групові спори й непорозуміння! Являвся на всіх громадських святах і маніфестаціях та був жертвеним членом різних товариств і установ. Брав жваву участь в релігійному й національному житті української філадельфійської спільноти. З великим сангіментом ставився до ветеранських організацій, які плакують військові традиції серед нашого громадянства, до Українського Освітньо-Культурного Центру, в якому пронізане сорбонічним духом кишить наше

життя, а зокрема, де є згуртованих понад три сотні українських дітей у світличці та молоді в школі українсько знавства й на різних курсах народного мистецтва, до Товариства „Бойківщина“, як колишній уродженець зеленої Верховини, цієї розкішної частини нашої землі, про яку часто сниться зворушенням гздував.

Д-р П. Федоров народився 13-го червня 1899 року в селі Цінева Долинського повіту на Бойківщині, в родині з численним потомством — 6 хлопців і 3 дівчат. Він був найстаршим сином. Один з молодших братів загинув з московських рук у станицької тюрми, а другий вбили гестапівці в Берліні. Петро закінчив народну школу в Креховичах і Болехові, а до гімназії вчашав у Долині. В 6-й гімназійній класі допомагав відновлювати українську державність. В 1919 році закінчив Старшинську Школу в Коломиї зі ступнем підпоручного УГА і брав активну участь в завзятих боях проти знаменито озброєної Західом армії Галлера. В часі чортківської офензи заступав на тиф. Видужавши внаслідок поправ у польський полон, з якого врятувався утечею до рідного дому в Болехові. Гімназію закінчив у Львові і записався там в Українській Тайній Університет. Згодом студіював медичні науки в Кракові, що їх завершив світовому війною був лікарем в Хельму коло Катовиць, а згодом матірню дитину Ігоря та доні Ксені. В 1942 році д-р Петро прибув до Стрия, де відкрив свою ординацію та водночас мав зайняття у лічній. В 1944 році, коли совєтські війська наблизилися до Стрия, він, як до Відня, опісля до Страсбургу і Карльсруге, щоб лікувати таборників — „остовців“ й інших полонених. У зв'язку з близьким сусідством до лінії Зигфрида разом з родиною переживав кілька місяців жахли-

ві бомбардування альянтіми німецьких оборонних ліній. Після капітуляції Німеччини, перенісся до табору втікачів у Мюнхені. Прямо чудом врятувався від насильного вивозу совітськими на „родину“. Примістився в переселенному таборі в Карсфельді, а згодом в Берхтсгадені. Там працював за своєю лікарською професією до 1949 року. Після „скрінінгу“ виїхав до Бостону у Філадельфії, де був помічним лікарем по різних американських лічницях. В 1970 році отримав і одержав диплом та відкрив свою ординацію. Діти його закінчили високі студії і подружилися з українськими. Син Ігор працює оптометристом. Вся родина активно включилася в релігійне та культурне життя української філадельфійської громади. Д-р Петро став містологову Головною Управу Т-ва „Бойківщина“, а яким тісно співпрацював на протязі 20 років.

Відійшовши у вічність, Покійний осиротив вірну дружину і любих дітей та внуків, що по бурхливому житті серед них почуваву найшасливішим. Осиротів теж українською спільноту, з якою постійно підтримував контакт. Для всіх залишив він будучий приклад безінтересовної та невтомної праці для добра своєї громади й поневодених братів і сестер в Україні.

Після багатолітньої Панахиди в похоронному заведенні Насевича і Помінального Богослужби в церкві Христа Царя у Філадельфії тлінні останки Покійного спочили на українському католицькому цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі.

Нехай ця скромна згадка про с.п. д-ра П. Федорова буде китичею запашного карпатського квітця на мбгилу вірного сина України та зеленої Верховини від Т-ва „Бойківщина“ для якого він жертвено труївся.

Спи друже спи, про волю долю України сні...!

Ол. Татомір

Ще один чемпіонат

УВШНЗ в Гемтрему

Цим разом дівочої дружини софтбоу, яка у фінальних змаганнях південно-східної Мішигенської Атлетичної Ліги перемогла „Лакетт Криштіан“ вислідом 9:1. Ця дівоча дружина софтбоу української вищої школи Непорочного Зачаття в Гемтрему, Миш., закінчила цьогорічний сезон загальним вислідом ігор 12:4, будучи непереможеною у розгрівах своєї Ліги — 8:0. Ці статистичні дані не є цікавими тільки відносно самої статистики, але, в першу чергу, тому, що ця шкільна дружина, що почала своє існування тільки в 1983 році, здобула чемпіонат своєї Ліги. Згідно з думкою Д. Малена, атлетичного директора школи і тренера дівочої дружини, цьогорічний чемпіонат і дотеперішні успіхи, в першу чергу, треба завдячувати всім членам дружини за їхню посвятку, пращу над собою та бажання стреміти до кращого. Чотири дванадцятикласниці — М. Галабурда, Д. Гика, С. Вальнюк і К. Осінська — були не тільки будівничим ядром дружини, але своїм прикладом праці над собою, починаючи від підставових засад гри софтбоу, заохочували своїх товаришок та дирекцію школи включити цей рід спорту у свою офіційну програму.

Не тільки будучність, але й позитивні спортивні успіхи дівочої софтбольної дружини УВШНЗ забезпечили представницями „нової зміни“, одинадцятикласницею Х. Марітчак, яка цього сезону мала 420 „бейтінг рекорд“, і десятикласницею К. Волощук з рекордом 450. Треба відмітити, що майбутні „філдери“ цієї софтбольної дру-

жини, згадані змагунки, є не тільки надзвичайними софболістками, але, і в першу чергу, під академічним оглядом вони є членами крайового Товариства визначних учнів, а теж непересічними всесторонніми спортсменками. Х. Марітчак є теж визначною змагункою в кошківці, копаному м'ячі та членом шкільних „чірлідс“. В копаному м'ячі вона була вибрана до стейт-ової репрезентації, яка в міжстейт-овому турнірі здобула перше місце.

Українська вища школа в Гемтрему, в якій навчається тільки коло 120 юначок і юнаків, диспонує мінімальним фондом та, незважаючи на цей факт, включила спорт в програму свого навчання й дуже часто тішить себе його успіхами. Та це не єдині успіхи. Під академічним оглядом наша школа може похвалитися ще кращими успіхами. Для прикладу, — під кінець цього шкільного року школи міста Гемтрему проголосили свої академічні успіхи чиселом учнів, які одержали повні чотирирічні університетські стипендії: гемтремська народна школа — один учень, католицька школа св. Ладислава — три учні, українська школа Непорочного Зачаття — шість учнів.

На закінчення минулого академічного року у стейт-овому Вейнському університеті спеціальною церемонією відзначено їхніх абітурієнтів, що закінчили свої студії з найкращими відзначеннями сума кум давде — п'ять градуатів. Між ними двоє випускниць нашої школи, які крім того протягом своїх 4-річних студій постійно мали пересічно 4.0 у своїх оцінках. Подібних прикладів можна навести кожного року, що вказує на те, що наші школи при церкві Непорочного Зачаття, не

Редагує Омелін Таардовський

Шаховий турнір Каси „Самопоміч“ в Чикаго

17-го серпня ц.р. відбувся на оселі в Равнд Лейку традиційний пікні Каси „Самопоміч“ під назвою „Веселий День“. У багатому програмі дня був включений теж шаховий турнір. До турніру зголосилося 14 шахістів, з яких кожний розіграв п'ять змагань по 15 хвилин. Згідно із швайцарською системою обчислення точок, учасники турніру зайняли такі місця: Іван Скульський — 4 1/2 точки, Олександр Хованський — 4 (12), Дмитро МкНамара — 4 (10), Петро Гуцул 3 (6 1/2), Степан Винниченко 3 (5), Іван Полохович 3 (3), Всеволод Трутенко 2 1/2 (3), Лев Зубик 2 (4), Іван Остапчук 2 (3 1/2), Андрій Пилипчук 2 (3), Ігор Трутенко 1 (1), Василь Померний 1 (0), Євген Демидчук 0, Олександр Пилипчук 0.

Перші п'ять шахістів в показнику таблиці ігор одержали грошові нагороди Каси „Самопоміч“. Провідником турніру був автор цього допису.

Мері А. Гаранус, секр.

Роман Б. Припхан

Секретар

ІВАН ГАЛАН, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаго, Ілл., помер 27-го квітня 1986 року на 57-му році життя. Нар. 7-го квітня 1929 року в Чикаго, Ілл. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Доротею. Похорон відбувся 23-го квітня 1986 року на цвинтарі Мт. Емблем в Елджирст, Ілл. Вічна Йому Пам'ять!

М. Карачевський, секр.

КЕННЕТ СТАЙНЕР, член УНС Відд. 289-го в Рочестері, Н.Й., помер 2-го травня 1986 року на 32-му році життя. Нар. 1953 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС став 1983 року. Залишив у смутку батьків Йосифа і Марію, сестер Дану і Катерину, братів Раджера і Гері. Похорон відбувся 4-го травня 1986 року на цвинтарі Ірондеквот в Рочестері, Н.Й. Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

БОРИС КОСОВИЧ, член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода“ в Воррені, Миш., помер 30-го квітня 1986 року на 78-му році життя. Нар. 10-го січня 1908 року в Підгайцях, Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Розалію і дашню родину. Похорон відбувся 3-го травня 1986 року на цвинтарі Мавит Олівет, Дітройт, Миш. Вічна Йому Пам'ять!

Роман Куропась, секр.

ПИЛИП ГАРАСИМІВ, член УНС Відд. 6-го ім. Т. Шевченка у Гестінге на Галзон, Н.Й., помер 5-го квітня 1986 року на 88-му році життя. Нар. 26-го серпня 1899 року в Бережанах, Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Катерину, похорон відбувся на цвинтарі Мавит Говп у Гестінге, Н.Й. Вічна Йому Пам'ять!

М. Халнич, секр.

ПЕТРО КОТЛЯР, член УНС Відд. 104-го ім. св. Миколая в Перт Амбо, Н.Дж., помер 20-го квітня 1986 року на 75-му році життя. Нар. 1911 року в Нью Йорку, Н.Й. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку сина Рассела, дочку Ірену Бонкада і 4-ох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Ме-моріал Гарден в Газлет, Н.Дж. Вічна Йому Пам'ять!

В. Матковський, секр.

ЛЕОКАДІЯ ЧУХНОВСЬКА, член УНС Відд. 341-го ім. Юг. Голівського у Віндзорі, Онт., померла 1-го квітня 1986 року на 79-му році життя. Нар. 1907 року в Варшаві, Польща. Членом УНС стала 1971 року. Залишила у смутку сина Богдана з дружиною Марією і внуків Григорія, Адріяну, Ларису і Тано. Похорон відбувся 5-го квітня 1986 року на цвинтарі Віндзор Меморіал у Віндзорі, Онт. Канада. Вічна Йї Пам'ять!

В. Літінський, секр.

КАТЕРИНА ГЕЛЕТІЙ, член УНС Відд. 164-го ім. М. Грушевського в Бервику, Па., померла на 63-му році життя. Нар. 1923 року у Бервику, Па. Членом УНС стала 1976 року. Залишила у смутку сестру Марію. Похорон відбувся 24-го квітня 1986 року на цвинтарі св. Кирила і Методія в Бервику, Па. Вічна Йї Пам'ять!

Петро Бутрей, секр.

МИРОСЛАВ МУСЯЛ, член УНС Відд. 156-го ім. Тараса Шевченка в Бруклінені, Па., помер 5-го травня 1986 року на 65-му році життя. Нар. 31-го травня 1921 року в Честері, Па. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку брата Івана. Похорон відбувся 7-го травня 1986 року на цвинтарі Елжуд Меморіал у Глен Милде, Па. Вічна Йому Пам'ять!

М. Новак, секр.

ЙОСИФ БОБАК, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Сів“ у Форд Сіті, Па., помер 5-го травня 1986 року на 71-му році життя. Нар. 16-го вересня 1914 року у Форд Сіті, Па. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Маргарету, синів Павла, Йосифа і Марка. Похорон відбувся 7-го травня 1986 року на українському цвинтарі у Форд Сіті, Па. Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Турко, секр.

ТАРКА COMPANY RESTAURANT STORE 26 First Avenue Tel. (212) 473-3550

СВЕТРИ, ВОВНАНІ КУСТКИ, вишивані жіночі блузочки, вич. обрус, подушки, і т. п., кераміка, різьба в Арці — ДЕСЕВО.

• SERVICE •

The Ukrainian Restaurant & Caterers 132 2nd Ave. (8 St.) N.Y., N.Y. 10003 212-533-6765 PRIVATE PARTIES — Christenings — Graduations — Showers — Weddings — Anniversaries — Meetings and Wake

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК Займається похоронами в БРОНКС, БРООКЛІН, NEW YORK, ОКОЛИЦЯХ КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА Peter Jarema 129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. 10009 (212) 674-2568

Richard H. Burnadz УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК FUNERAL HOME 371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J. Phone: (201) 772-1880 Funeral Director Chapels available throughout the Metropolitan Area.

БОРИС КОСОВИЧ, член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода“ в Воррені, Миш., помер 30-го квітня 1986 року на 78-му році життя. Нар. 10-го січня 1908 року в Підгайцях, Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Розалію і дашню родину. Похорон відбувся 3-го травня 1986 року на цвинтарі Мавит Олівет, Дітройт, Миш. Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

УВАРА! НОВЕ ВИДАННЯ УВАРА! Унікальна книга має: Розмір: 10 x 7 1/2. Стор.: 520. Тверда обгортка. Мали. Копіювати ілюстрації. Ціна: 20.00 дол. Мешканці стейту Нью Джерзі зобов'язані 6% стейт-ового податку. ЗАМОВЛЯТИ: SVOBODA BOOK STORE 30 Montgome-y Street • Jersey City, N.J. 07302

Три... (Закінчення зі стор. 2)

тим способом не дає вислову своєму переконанню, до якого дійшов на підставі студій минулого і теперішнього людства, що форма зовнішнього блиску і шлях яким йшли володарі, помилкові, що основою розв'язки проблем людства є сама людина — звичайна проста людина, її проблеми щоденного життя“ (стор. 37-8).

У своїй праці д-р Пасіка описав конгломерат подій, між якими заходить різниця так відносно часу, як і простору. Різниця в часі і просторі і суттєва єдність тих подій свідчить, що у дія людства, в усіх епохах, діє спільний чинник — Божа Всевидочість.

Не зважаючи на жорстокості і злочини не перестає діяти почуття пізнати правду — теотропізм, відгомін якого проявляється як сумління — голос Бога в душі людини-індивіда. Друга світова війна зі страхіттями таких розмірів, яких не знає історія, зруйнувала світ не тільки матеріально, але виявила страшний духовий стан людини, доказала, що людина, відкинувши Бога, це найбільше жорстока, кровожадна і найгіршіша потвора. Не даром писав Достоєвський, що коли нема Бога, то все можна.

У своїй праці д-р Пасіка старастється аналізувати кризу сучасної людини, яка є запаморочена технічними досягненнями. Ця криза — це криза релігії, криза виховання, зріст злочинності, — це криза ідей, домінування фальшивих „наукових“ теорій. Розв'язка проблем сучасної людини можлива тільки під одною умовою: звільнити людину з неволі деструктивних ідей. Шлях до звільнення з цієї неволі веде до шукання правди, а через неї до Бога. Читуючи теперішнього Папу Івана Павла II, автор пише, що „шлях до Бога веде зі самого нутра людини і з нутра сотворіння — кожного, і всіх, з аналізу „всесвітності“ (стор. 206-7).

Д-р Пасіка завдав собі багато труду, щоб написати цю праці, які без сумніву на правду заслуговують на признання та увагу так під літературним, як і науковим аспектом, зокрема коли йде мова на медичні теми. Книжки читаються дуже легко, автор написав їх так як він поді і людей бачив, даючи при тому вдумчиву аналіз тух подій і психіку людей. Книжки по дуже приступній ціні можна замовляти: Dr. W. Pasika, 252 Evelyn Ave., Toronto, Ont., M6P 2Z9, Canada.

Granite Marble Bronze

Дружина софтбоу УВШНЗ — чемпіон 1986 Південно-Східної Мишигенської Атлетичної Ліги. Клячуть (зліва): К. Крезмінська, О. Галабурда, К. Осінська, С. Вальнюк, Д. Гика, М. Галабурда, Дж. Стопчинська, К. Волощук; стоять зліва: тренер — Д. Малін, Т. Круняк, О. Андрушків, Х. Марітчак, К. Будзол, А. Фецко, асистентка тренера — Х. Пстржак, друга асистентка тренера М. Пстржак.

Секретар

ІВАН ГАЛАН, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаго, Ілл., помер 27-го квітня 1986 року на 57-му році життя. Нар. 7-го квітня 1929 року в Чикаго, Ілл. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Доротею. Похорон відбувся 23-го квітня 1986 року на цвинтарі Мт. Емблем в Елджирст, Ілл. Вічна Йому Пам'ять!

М. Карачевський, секр.

КЕННЕТ СТАЙНЕР, член УНС Відд. 289-го в Рочестері, Н.Й., помер 2-го травня 1986 року на 32-му році життя. Нар. 1953 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС став 1983 року. Залишив у смутку батьків Йосифа і Марію, сестер Дану і Катерину, братів Раджера і Гері. Похорон відбувся 4-го травня 1986 року на цвинтарі Ірондеквот в Рочестері, Н.Й. Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

БОРИС КОСОВИЧ, член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода“ в Воррені, Миш., помер 30-го квітня 1986 року на 78-му році життя. Нар. 10-го січня 1908 року в Підгайцях, Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Розалію і дашню родину. Похорон відбувся 3-го травня 1986 року на цвинтарі Мавит Олівет, Дітройт, Миш. Вічна Йому Пам'ять!

Роман Куропась, секр.

ПИЛИП ГАРАСИМІВ, член УНС Відд. 6-го ім. Т. Шевченка у Гестінге на Галзон, Н.Й., помер 5-го квітня 1986 року на 88-му році життя. Нар. 26-го серпня 1899 року в Бережанах, Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Катерину, похорон відбувся на цвинтарі Мавит Говп у Гестінге, Н.Й. Вічна Йому Пам'ять!

М. Халнич, секр.

ПЕТРО КОТЛЯР, член УНС Відд. 104-го ім. св. Миколая в Перт Амбо, Н.Дж., помер 20-го квітня 1986 року на 75-му році життя. Нар. 1911 року в Нью Йорку, Н.Й. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку сина Рассела, дочку Ірену Бонкада і 4-ох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Ме-моріал Гарден в Газлет, Н.Дж. Вічна Йому Пам'ять!

В. Матковський, секр.

ЛЕОКАДІЯ ЧУХНОВСЬКА, член УНС Відд. 341-го ім. Юг. Голівського у Віндзорі, Онт., померла 1-го квітня 1986 року на 79-му році життя. Нар. 1907 року в Варшаві, Польща. Членом УНС стала 1971 року. Залишила у смутку сина Богдана з дружиною Марією і внуків Григорія, Адріяну, Ларису і Тано. Похорон відбувся 5-го квітня 1986 року на цвинтарі Віндзор Меморіал у Віндзорі, Онт. Канада. Вічна Йї Пам'ять!

В. Літінський, секр.

КАТЕРИНА ГЕЛЕТІЙ, член УНС Відд. 164-го ім. М. Грушевського в Бервику, Па., померла на 63-му році життя. Нар. 1923 року у Бервику, Па. Членом УНС стала 1976 року. Залишила у смутку сестру Марію. Похорон відбувся 24-го квітня 1986 року на цвинтарі св. Кирила і Методія в Бервику, Па. Вічна Йї Пам'ять!

Петро Бутрей, секр.

МИРОСЛАВ МУСЯЛ, член УНС Відд. 156-го ім. Тараса Шевченка в Бруклінені, Па., помер 5-го травня 1986 року на 65-му році життя. Нар. 31-го травня 1921 року в Честері, Па. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку брата Івана. Похорон відбувся 7-го травня 1986 року на цвинтарі Елжуд Меморіал у Глен Милде, Па. Вічна Йому Пам'ять!

М. Новак, секр.

ЙОСИФ БОБАК, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Сів“ у Форд Сіті, Па., помер 5-го травня 1986 року на 71-му році життя. Нар. 16-го вересня 1914 року у Форд Сіті, Па. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Маргарету, синів Павла, Йосифа і Марка. Похорон відбувся 7-го травня 1986 року на українському цвинтарі у Форд Сіті, Па. Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Турко, секр.

ТАРКА COMPANY RESTAURANT STORE 26 First Avenue Tel. (212) 473-3550

СВЕТРИ, ВОВНАНІ КУСТКИ, вишивані жіночі блузочки, вич. обрус, подушки, і т. п., кераміка, різьба в Арці — ДЕСЕВО.

• SERVICE •

The Ukrainian Restaurant & Caterers 132 2nd Ave. (8 St.) N.Y., N.Y. 10003 212-533-6765 PRIVATE PARTIES — Christenings — Graduations — Showers — Weddings — Anniversaries — Meetings and Wake

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК Займається похоронами в БРОНКС, БРООКЛІН, NEW YORK, ОКОЛИЦЯХ КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА Peter Jarema 129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. 10009 (212) 674-2568

Richard H. Burnadz УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК FUNERAL HOME 371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J. Phone: (201) 772-1880 Funeral Director Chapels available throughout the Metropolitan Area.

Табір...

(Закінчення зі стор. 1)

ру під проводом В. Блавацького; там же засновано Об'єднання Мистців Української Сцени і видавано його орган „Театр“. Авгсбурзький табір був місцем консолідації українських емігрантських політичних сил; там же заснувалася Українська Національна Рада і відбула свої перші сесії. Український Авгсбурґ дав почин розв'язку української вільної науки, яка променювала на українську еміграцію не тільки в європей-

ських, але й заокеанських країнах. Відновлена діяльність Українського Вільного Університету веде свій початок власне з авгсбурзького табору Сомме Касерне, в якому ця висока школа провела повний академічний 1946-47 рік. Нарешті і найгодовніше — в тому ж таборі восени 1945 року засновано Українську Вільну Академію Наук, як спадкоємця традицій і продовжувача діяльності Всеукраїнської Академії Наук в Києві 1920-их років. При Академії засновано перші та єдині в тих роках архів і бібліотеку і видано десятки

наукових монографічних і періодичних матеріалів. Слід згадати, що за час неповних п'яти років існування (1945-49) авгсбурзької організованої громади в тому місті появилось було між 35 і 40 назв періодичних видань і біля 150 назв монографій. Це лише невелика частина праці української громади в Авгсбурзі, яку наведемо, щоб вказати на проблему, з якими зустрінувся учасники запланованого з'їзду. Проте ми переконані, що колишні авгсбуржчани завершать свої наради мудрими постановами та залишать по собі цінні опрацьовані збірники. Тож доповнення на з'їзді.

М. Дмитрин

Три...

(Закінчення зі стор. 2)

тим способом не дає вислову своєму переконанню, до якого дійшов на підставі студій минулого і теперішнього людства, що форма зовнішнього блиску і шлях яким йшли володарі, помилкові, що основою розв'язки проблем людства є сама людина — звичайна проста лю